

FOTOGRAFIA

Col·leccionar el món

Laura Terré

En l'evolució de la passió per col·leccionar fotografies podem diferenciar tres moments. Es comença per la recollició de fotos banals, agafades al vol a les revistes gràfiques o als encants, fins que un dia ens adonem que la caixa és plena o cal un altre quadern per enganxar més fotografies sobre allò del món que ens interessa. Aquest estadi hauria d'anar compassat amb un altre: la col·lecció de llibres —que són col·leccions en si—, perquè un es va adonant que, per comprendre la complexitat del món, és més efectiu fer-ho a través de la mirada d'un poeta, és a dir, d'un bon fotògraf. Llavors es pot produir el desig de posseir una còpia d'autor, perquè ja distingim les motivacions més enllà dels temes. Hem entès el que és la fotografia. I si som capaços de sobreposar-nos al domini de l'autor sobre el món, la fotografia és un art que ens dóna la possibilitat d'assumir nosaltres el punt de vista de la imatge. De manera que guardem a la nostra col·lecció el que més s'assembla a l'experiència d'haver viscut en primera persona un succés de manera sublim. Col·leccionant fotos donem llum una constel·lació que només ens defineix a nosaltres.

L'esforç que duen a terme els escassos galeristes de fotografia per convèncer els col·leccionistes d'art que s'inclinin per la fotografia és en va. El col·leccionisme de fotografia se centra en altres va-

ha constituït una altra *Història de la fotografia*, la més voluminosa, amb el desplegament d'una col·lecció reunida amb el desig de donar resposta als enigmes que li planteja cada imatge amb relació al seu temps històric i al desenvolupament de la tècnica que la va fer possible.

A l'acabada d'inaugurar sala Anna Mas Project, de l'Hospitalet de Llobregat, hi ha una exposició amb 80 originals *vintage* del fotògraf Xavier Miserachs. Entenem per *vintage* aquella còpia fotogràfica que ha estat produïda en el mateix temps que la presa fotogràfica. *Rara avis* en els autors de la dècada de 1960, i per això és tot un rècord el conjunt que es mostra de Miserachs. Aquesta exposició té la finalitat de captar l'atenció del col·leccionista, que a les parets veurà les fotografies agrupades segons els temes i les obsessions que van preocupar Miserachs durant la seva joventut. Un Miserachs col·leccionista del món, reflexiu a l'hora de seleccionar els instants impulsius del seu dia a dia, als quals ens sentirem reflectits, commoguts, excitats, fins al punt de no voler desprendre'ns d'aquesta o d'aquella altra imatge que ens mostra tan obertament l'evidència dels nostres enigmes. Si és així, és que ha arribat el moment de posar la mà a la cartera i calcular l'envergadura del sacrifici que ens suposarà adquirir-la. Atenció: per a qui no pugui assumir el preu del *vintage*, sempre

Fotografies de l'exposició de Miserachs a la sala Anna Mas Project.

lors diferents de les arts plàstiques. Es fonamenta en la multiplicitat de les còpies i la literalitat del seu llenguatge. El col·leccionista de fotografia s'interessa per *alguna cosa*, la qual tracta de concretar perseguint i guardant fotos. S'informa, necessita dels llibres, de les explicacions, de les antologies, dels noms, de les dates, de la història. Ordena, classifica. Es pregunta per les motivacions que van estar a l'origen de la fotografia en comptes de fixar-se en l'aparença del que es mostra casualment a la imatge.

A Barcelona, a l'espai de Foto Colectania (entitat col·leccionista en si mateixa, i dedicada a la reflexió sobre col·leccionar fotografies), s'exposa la col·lecció singular de Michel Frizot, que porta en si la tesi revolucionària que hauria de moure qualsevol col·leccionista com a *autor*: la consciència de la seva importància en el procés d'enllumenament d'una bona foto, pel fet d'inserir-la en el conjunt de la seva col·lecció. Fins a tal punt és el cas de Frizot, que

Una mostra recull les obsessions del jove Xavier Miserachs en 80 peces 'vintage'

queda la possibilitat d'adquirir una còpia moderna a preu més assequible. A la reproducció *ad infinitum* rau la natura democràtica de la fotografia: L'important és sentir la presència de la imatge a través de la materialitat d'una bona còpia, actualitzar l'escena en l'acte de casar-la amb aquelles altres que romanen a la nostra col·lecció, per així compondre la constel·lació del que som.

MISERACHS

Anna Mas Projects. Isaac Peral, 7 L'Hospitalet de Llobregat

TODA FOTOGRAFÍA ES UN ENIGMA

Foto-Colectania. Fins al 21 de maig

Una mostra de l'exposició de Lluís Hortalà a la galeria Rocío Santa Cruz.

ART

Escrit sobre el marbre

Josep Casamartina i Parassols

El marbre i el bronze han estat els materials nobles per excel·lència de l'escultura, des de l'antiguitat fins a les primeres avantguardes, quan la tradició clàssica va començar a quedar desbancada, de la mateixa manera que hi quedava el concepte tradicional de representació dels objectes, la gent i el món. El ferro, el cartró i, fins i tot, el plàstic van anar prenent rellevància enfront de la matèria considerada, fins llavors, definitiva. En l'art contemporani, aquesta pedra cristal·litzada i polida ja ha quedat com una rarsa quan no és utilitzada pels detractors recalitrants de la modernitat. El marbre, així mateix, és l'element gairebé invariable de les convencionals i avorrides plaques commemoratives, a la vegada que està associat a la mort i envaeix la majoria de cementiris. I fins fa quatre dies, el marbre encara era l'element imprescindible d'una cuina, normal o selecta, o d'una sala de bany amb afanys d'elegància, a més de ser el revestiment de seus d'entitats bancàries i d'institucions públiques, signe imponent de perdurabilitat i poder.

Però a pesar que hagi d'interpretar tots els papers de l'auca, el marbre és una pedra que ve de les muntanyes, i aquestes es desfan per culpa de la mà i les ambicions de l'home. És el que ens recorda Elena Kervinen (Iisalmi, Finlàndia, 1970), que, a petita escala, retorna de manera simbòlica el material al seu origen. L'artista finesa fa molts anys que viu a Catalunya i va tenir galeria pròpia al carrer Consell de Cent, des d'on va donar a conèixer altres artistes del seu país a la vegada que era plataforma alternativa per a autors catalans com Eugènia Balcells. Ara, Kervinen exposa les seves muntanyes grises i blanques, envoltades de boirina i coronades d'aura mística, dibuixades

per igual amb milers de ratlles imperceptibles en papers de gran format o en petites rajoles de marbre, a El Quadern Robat, galeria que ha heretat la línia més subtil i discreta de la Joan Prats del carrer de Balmes. Són obres que, d'una banda, se situen en la tradició romàntica dels grans paisatgistes del XIX, dels europeus William Turner o Caspar David Friedrich als nord-americans Thomas Cole o Frederic Edwin Church, i de l'altra, amb la seva cal·ligrafia repetitiva, concentrada i silenciosa, es volen inscriure en la tradició del paisatgisme xinès. Introversió i panteisme a parts iguals, amb un resultat que sovint assoleix la

El noble material i la seva imitació centren dues exposicions inusuals

bellesa, un objectiu poc freqüent en l'art contemporani, tal com manifesta la mateixa artista. Entre les muntanyes ideals i arquetípiques de Kervinen, símbol del Cosmos, també apareix Montserrat. Un Montserrat difús, màgic i desert, lluny del desastre arquitectònic del monestir i la devoció turística de masses que genera.

Montserrat també ha estat un dels temes més constants i celebrats de l'escultor Lluís Hortalà (Olot, 1959). Una muntanya igualment despullada de simbologia nacionalista i religiosa, que l'artista mostra en el seu vessant més angost i àrid, el de les agulles, no en va l'escalada és una de les seves ocupacions. Però si en Kervinen no hi ha lloc per al sentit de l'humor, passa just al contrari amb Hortalà: la ironia hi planeja a cor què vols. Les postals ampliades de Mont-

serrat d'aparença hiperrealista, vistes de la vora, són fetes de gargots que desfan d'immediat l'impactant efecte il·lusori. A part de les habituals vistes montserratines, que ara estan a la rebotiga, Hortalà mostra una nova direcció a la Galeria Rocío Santa Cruz, mantenint-se però en el joc de la imitació, i se submergeix en els marbres brillants de Versalles. *Il y a du monde aujourd'hui à Versailles* és un deliri del cartró pedra. Res és el que aparenta ser. L'escultor recrea la tradició de la imitació, que a vegades és més interessant que la realitat, i la calidesa del *faux marbre*, que ja en època romana feia les delícies dels millors frescos fins a arribar als deliciosos interiors provincians del XIX, passant per les capçaleres dels llits d'Olot, no en va ell és de la Garrotxa. Les intrigants i efectives rivalitats cortesanes entre la pentinadora, filla d'una modista i d'un monjo parisencs, que arribaria a ser l'amant de Lluís XV, i la princesa austríaca, amiga de Mozart, que acabaria sent la dona de Lluís XVI, donen peu a ostentoses llars de foc sense relleu, piles de llosetes amuntegades per terra, llibres i catàlegs de marbre, i picades d'ullet al minimalisme històric més seriós. Tot s'ha convertit en una paròdia que juga maliciosament amb l'atracció estètica que provoca, més enllà de qualsevol significat, que també el té; només faltaria!

EL TEIXIT SECRET

Elena Kervinen. El Quadern Robat Còrsega, 267. Barcelona Fins al 14 de maig

IL Y A BIEN DU MONDE AUJOURD'HUI À VERSAILLES

Lluís Hortalà Rocío Santa Cruz Gran Via, 627. Barcelona Fins al 21 de maig